

PABLO HENRIK LLAMBÍAS

Den sorte plet

Det er nat. Tara kører stærkt. Tara er på vej hjem fra et seminar i Nyborg. Tasken med hendes papirer ligger på sædet ved siden af hende. Hun har ikke gidet at tage sin frakke af. Hun ved ikke rigtig om hun sveder eller ej. Hendes højre hånd tøver ved varmeanlægget. Skal hun egentlig skrue op eller ned? Hun vil bare hjem. Hun er træt. Træt af, at høre på alle de andre. Deres evindelige ærekære forfængelighed, camoufleret som argumenter. Hvorfor kunne de ikke bare indrømme, de havde taget fejl? Hvorfor havde de ikke mod nok til at stå ved en fejlvurdering? Det er menneskeligt at fejle.

Tara tager det ikke personligt. Hun tager det ikke personligt, at hun havde ret. Det var bare en formalitet. Ikke noget personligt. Tara tager ikke sit job personligt. Hun er bare en funktion. Sygeplejerskvinde. Hun skotter sygeplejerskernes interesser. Det er dét, hun gør. Og hun gør det, så godt hun kan. Med eller uden overbevisning. Med eller uden ræson. Med eller uden entusiasme.

Tara kan godt præstere entusiasme. Når det er nødvendigt. Som regel er det ikke nødvendigt. Det er som regel helt andre ting, der tæller. Tilbud, aftaler, byttehandlinger og gensidige forpligtigelser. Det er dét, der tæller. Derfor kan Tara bare skiftes ud. Skiftes ud med en anden person. En anden person, der kan være en lige så god sygeplejerskvinde som hun. Eller måske bedre. Eller dårligere. Afhængigt af, hvem det nu præcis er, der bliver hendes afløser. For det er sikkert. Der bliver en afløser. Tara har blot denne rolle til låns. Og derfor udfylder hun den bare som om den er til låns. Alt andet er lige meget.

Tara er lidt fjern. Hun er langt væk i sine tanker. Hun er et andet sted. Måske i Stettin? tænker hun for sig selv. Hvorfor ikke? Hvorfor ikke Stettin? Måske det er Stettin hun er i? Hun kigger ud gennem sideruden og ud på det landskab, hun ikke kan se. Hun smiler for sig selv. Hun har aldrig været i Stettin. Hun ved ikke, hvor byen ligger. I Polen? Hvis den ligger i Polen, hedder den sandsynligvis noget andet nu. Det er også lige meget. Det er København, hun er på vej til. Hun er på vej hjem.

Hun kniber øjnene sammen og kigger ud i natten. Den tomme landevej strækker sig ud foran bilen. Midterstriberne glider rytmisk væk til venstre for køretøjet efterhånden som det bevæger sig fremad. I mørket glimter asfaltens småsten når lygternes lys ind i mellem reflekteres i den rigtige vinkel. Ude omkring i mørket må alting stå helt stille. Ude omkring er alting tavst, kun bilen og dens lys bevæger sig gennem landet. Det er en af de dage. Det er en af de dage, hvor Tara føler sig som det første og det sidste menneske i verden. Hun nærmer sig en krydsende bivej. Stri-berne bliver dobbeltoptrukne, en vejø giver plads til en venstresvingsbane, hajtæn-

der afskærmer for den tilstødende vej. Der ser ikke ud til at være nogen anden trafik.

Tara er faldet hen, da hendes opmærksomhed fanges af en ubestemthed, måske det var en lyd, måske en sten under dækket – hun når lige at tænke over det, hun når lige at blive bevidst om, at hun undrer sig, før det sker. Bilen kommer ud af kontrol. Hun kan ikke holde den ved hjælp af rattet. Forhjulene lystre ikke. Så kommer bilen i udskridning. Og så letter bilen.

Noget, eller andet har ramt bilen eller trukket i bilen, eller på anden måde forårsaget dette. Tara nærmest bare ænser det hele. Hun sidder uanfægtet inde bag rattet og kigger ud gennem vinduet, som forsøger hun at tyde et vejskilt. Tara er ikke bange, mere betuttet. Hun skænker ikke det forhold en tanke at om lidt, når denne uvirkelige rotation er slut, vil vægt og tyngdekraft sætte både hendes og bilens ydre skal på prøve. Om lidt vil bilen blive knust mod asfalten, mod et autoværn, mod en bropille. Tara tænker ikke på det. Tara sidder bare bag rattet og kigger ud i den svimlende nat.

Hun rækker hånden ud efter handskerummet. Der finder hun famlende sine cigaretter frem. I samme bevægelse hun trækker hånden tilbage fra handskerummet trykker hun bilens lighters ind. Hun har gjort dette mange gange før. Hun slipper ikke koncentrationen mod det hvirvlende mørke udenfor. Hun holder fast i rattet med venstre hånd. Hun spekulerer på, om hun skal tænde for radioen. Eventuelt sætte et bånd på. Hun har været glad for den båndspiller. Bilen var det eneste sted, hun havde tålmodighed nok til at lytte til klassisk musik. Bilen var det eneste sted, hun var tvunget til at sidde stille. Fugaer. Bach. De metrisk manende fingre. Tara ser det for sig. Hun smiler. Hun beslutter sig for ikke at tænde for musikken. Hun nyder organistens fraseringer i tavshed. Hun nyder nattens stilhed. Bilens motor høres ikke længere.

Ligtheren springer ud. Hun fører hånden ned uden at kigge ned. Et kort blik ned. Så fører hun lighteren op til munden, hvor hun har anbragt en cigaret. Med tilfredse sug får hun ild i den. Hun nyder det sædvanlige lille pust af ristet tobak i øjeblikket før der egentlig antændes en glød. Så den blå røg. Suget. Inhaleringen. Hånden op til cigaretten igen. Lighteren sad allerede nede i sin holder igen.

Roligt bevægede hun rattet fra side til side, selvom der egentlig ikke var grund til det længere. Alt omkring bilen var udgjort af et ubestemmeligt mørke, hvor kun svage lysglimt antydede tid og sted. Bilen sejlede af sted som båret af et duvende skib, ind og ud mellem de lyssvage konturer, frem gennem den silkeagtige æter og hen mod et sted, som Tara ikke havde nogen anelse om eksisterede. Hun havde lænet sig roligt tilbage. Hun var overbevist om, at det hele var som det skulle være.

Lyset begyndte at fortætte sig til fastere konturer. Skarpe hjørner i grålige nuancer dukkede op af det, der lignede tåge i natten. Genkendelige former så som linier, cirkler, firkanter og trekanter syntes at samle sig i grupper, forlængelser og systemer. Systemer, der udviklede sig til at omfatte kuber, kugler og kegler. Og hvis elementer fik overflader; antydninger af farver, teksturer og mønstre. Tågen syntes at fortætte sig til partikler, der igen fortættes til massiv masse. Massen samlede sig i figurer, der nu ikke bare var geometriske referencer, men noget der lignede ... Tara

stirrede ud gennem forruden ... det lignede ... ja, det lignede: biler. Det var biler. Tara så biler. Eller rettere: hun så kuber, kugler og kegler, der begyndte at antage form som karrosserier; hun så cirkler, der begyndte at blive til hjul; flader, der blev til plader. Det forekom som biler på tegnebordet, hvor farve, glans, og detaljer som dørhåndtag og pyntelister bliver ført på lidt efter lidt. Så toner rudernes skær frem, så sæderne og al den øvrige indmad. Og til sidst fik Tara øje på et menneske. Der sad et menneske inde i den bil, Tara kiggede på. Det sad med ryggen til. Tara kunne ikke se andet end en ubevægelig nakke beklædt med hår. Det så ud som om den tilhørte en mand. Hendes øjne vandrede. Hun opdagede, der ikke bare var tale om én bil, men om mange biler. Og at hendes egen bil blot var en ud af flere i en lang kæde. Tara sad inde i sin egen bil lige som hundredvis – ja, så mange syntes der at være – af andre personer inde i deres biler. Taras bil befandt sig midt i en mængde af andre biler.

Tara slap med et smil rattet. Der var ingen grund til at styre længere. Det var helt tydeligt, at hendes bil styredes af kræfter, der lå langt uden for denne. Taras bil indgik i en større sammenhæng. Den bevægede sig nøje synkroniseret med de andre. Det var ikke tilfældigt, hvordan bilerne lå i forhold til hinanden – dér, i det natsorte himmelrum, hvor stjernerne sås i det fjerne, langt væk og rundt om det hele. Bilerne syntes at danne et mønster.

Hvor mange biler, der helt nøjagtigt var tale om, var umuligt at sige. De fjerneste befandt sig så langt borte at Tara kun kunne formode at der var biler endnu længere væk end disse. Desuden syntes den orden, hvormed de lå i forhold til hinanden at antyde at ordenen fortsatte ud i det uendelige. Der syntes ikke at være nogen begyndelse eller nogen slutning på den formation, bilerne udgjorde.

Tara hilste venligt over på en kvinde i en bil, der svævede over for hendes. Kvinden, der var en dame på omkring de 55 år, smilte lige så venligt tilbage. Så nikkede Tara til den mand, hun havde set i bilen foran sig. Han havde vendt sig om, så han kunne se på hende. Så han ud som om han flirtede? Det gjorde han vel. Hun havde afpasset sit nik efter dette forhold. Venligt, men ikke inladende. Så kastede hun et nøjere blik på den struktur, bilerne syntes at være underkastet.

Den bil, der holdt foran hende, bilen med den måske flirtende mand i, var begyndelsen på en tilsyneladende uendelig lang kæde af biler med bilister i. Kæden syntes at være snoet i en nøjagtig venstredrejet spiral. Bilerne havde forskellige farver, men det virkede ikke til at være tilfældigt, hvorledes disse farver fordelte sig. Tara syntes at kunne se et mønster, men var ikke sikker.

Den bil damen sad i, syntes at tilhøre en anden langstrakt kæde af biler; en kæde, der ligeledes udgjorde en spiral. Men denne spiral berørte ikke på noget tidspunkt den spiral Taras bil var en del af. Den var højrespundet og var omhyggeligt viklet ind i Taras spiral på en måde så der opstod et smukt, afbalanceret mønster. Bilerne i damens kæde syntes ligeledes at være farvet efter et bestemt system, således at der alt i alt fremstod et meget overvældende syn for Tara. Tara kunne, hvis hun satte sig over på passagersædet, kigge lige ned midt i mellem de to spiraler, således at der nøjagtigt i midten af den langsomt roterende hvirvel, de tilsammen udgjorde, var et fuldstændig sort forsvindingspunkt. Hun lagde mærke til, det tilsyneladende heller ikke var tilfældigt, hvilke mærker bilerne var af. Der var flere små og almindelige

biler, end der var store og usædvanlige. Taras gamle Ford Fiesta var ikke den ældste bil i rækken, bemærkede hun sig med tilfredshed. Der var flere deciderede veteranbiler blandt de mange biler.

Hun vendte sig om og fik øje på en ganske ung mand, der sad i bilen bag hende. Han virkede en smule usikker og smilede derfor lettet tilbage, da hun sendte ham et venligt og roligt smil. Hans bil holdt en smule skævt i rækken. Det så ikke ud til, den sad helt fast. Den sad og sitrede og syntes at kunne falde ud. Det var vel derfor han var urolig, tænkte hun. Hun kunne ikke gøre andet end at smile til ham. Han skulle ikke tage det personligt, tænkte hun og vendte sig om. Han skal ikke tage det personligt.